

verius' uitgave. De herkomst van Gerardus uit Rotterdam staat nu vast en versterkt de geloofwaardigheid van Erasmus' mededeling. Er blijven raadsels, maar zijn 'Roterodamus' was beslist geen 'nom de plume'¹⁴).

Het andere nieuws komt uit Basel. Men weet dat Erasmus uit deze in 1529 Protestant geworden stad wegtrok naar het Roomse Freiburg, maar in 1535 naar Basel terugkeerde. Zijn laatste levensjaar en de omstandigheden van zijn sterven zijn in 1958 in dr. Reedijks fundamentele studie besproken. In 1965 heb ik daar nog iets aan toegevoegd. Dr. Jenny heeft nu in 1986 het ingewikkelde complex van wat er in Basel rond de dood van Erasmus heeft gespeeld, bij wijze van spreken als 'der Dritte im Bunde', opnieuw bestudeerd. Hij las de documenten opnieuw, vond er nog weer nieuwe, besprak, waar nodig, kritisch het werk van zijn voorgangers en kwam tot een overtuigend relaas van wat volgde op dat politieke gebeuren van de eerste orde: de terugkomst van Erasmus, die de rechten van een gast ontving en rustig mocht werken en sterven in zijn kamer in Frobens huis als was die een extraterritoriale ruimte. Alles bijeen een 'Basilae Laus', een lof van Basel! Erasmus' overtuiging, waarin toen heel Europa was geïnteresseerd, komt ook bij Jenny ter sprake als hij vertelt van de verzoening in een laatste gesprek tussen Pellicanus en Erasmus, en het bezoek van de Protestantse kopstukken Capito en Bucer, waarbij het Avondmaal onderwerp van gesprek was. Jenny stelt met gepaste omzichtigheid, dat Erasmus in dit opzicht lijkt te balanceren tussen twee Protestantse opvattingen. Voor Rotterdamse pelgrims naar Basel een 'must': tolle lege, neem en lees!¹⁵).

Ik beperk me nu tot het volgende. In 1974 wist een kleine kring ingewijden in Basel het al. Maar pas in 1986, ter gelegenheid van de tentoonstelling in het Historisches Museum, heeft men officieel bekend gemaakt, dat ten gevolge van een in de vorige eeuw begane vergissing, in 1928 in de Münster een verkeerd graf is geopend en zo het skelet van een ander voor dat van Erasmus is aangezien¹⁶). Het is bekend, hoezeer deze ongelukkige zaak de naam van Erasmus heeft geschaad, in verband met een hem op grond van symptomen die men aan het opgegraven skelet meende te ontwaren, aangewreven syfilitische aandoening. Men kan dat nagaan in de apologie die ik (extra reden om hier op de zaak attent te maken!) in het *Rotterdams Jaarboekje* 1981, 161-171, schreef tegen enkele negatieve woorden die een navolger van menig ander beoefenaar